

Publicerad 26 mar 13:58

Galet fint

KONST

Konstnär: Annica Karlsson Rixon**Verk:** "Today Tomorrow Forever"**Plats:** Norrköpings konstmuseum

Under flera års tid på 1990-talet gjorde Annica Karlsson Rixon turer längs Highway 5 mellan Los Angeles och San Francisco. När hon såg en snygg långtradare tog hon sin kamera, körde upp jämsides, knäppte av en bild och fortsatte sedan vidare.

VAR BÖRJAR MAN när man ska diskutera verket "Truckers and others", som blev resultatet? Sammantaget omfattar det tusentals bilder, grupperade efter färgen på lastbilarna. Ska man ta fasta på akten att som kvinna köra om en man, vilket märkligt nog fortfarande väcker uppmärksamhet? På de hälsningar och gester av varierande sort som chaufförerna svarade med? Ska man ta fasta på bilarna som sådana, som i bästa amerikansk trucker-stil inte sällan är små konstverk i sig? På konstnärens elegant formalistiska presentation? Eller på betydelsen av den maniska upprepningen i hela projektet?

Helst skulle jag tala om alla aspekterna i en och samma mening. I likhet med flera av Karlsson Rixons arbeten laborerar verket med parallella spår som elegant tvinnas in i varandra. Den feministiska eller queera sidan är grundläggande. Men lika viktiga är vidare hänseenden som fascination och begär, klass och makt. Liksom historieskrivning och berättande i en vidare bemärkelse.

Nu visar Norrköpings konstmuseum en sammanställning med Annica Karlsson Rixons arbeten från 1991 till i dag. Fler av serierna som visas är nyckelverk, och det är faktiskt första gången man kan se dem tillsammans.

HÄR FINNS TIDIGA arbeten, som en uppmärksammas fotosvit av nakna kvinnokroppar, där den voyeuristiska blicken störs av tillägg som en uppfläkt rå kyckling eller en flundra. På sin tid passade dessa bilder som hand i handske i en större könspolitisk diskussion. I efterhand framstår de som aningen enkla.

Något lossnar när Karlsson Rixon flyttar till Kalifornien. Hon gör "Porträtt i nordiskt ljus", en svit där hon fotograferat vänner och kolleger som bodde där samtidigt. Fotografierna är noggrant iscensatta och parafraaser av kända nordiska sekelskiftesmålningar av Richard Bergh eller P S Krøyer. Bilder av en konstnärskoloni som appellerar till hela myten om konstnärerna som drogo hit och drogo dit. Samtidigt fungerar de som faktiska porträtt, bilder av konstnärens liv och umgänge.

Det är en höjdpunkt i Karlsson Rixons hela konstnärskap. Jag älskar bilderna, för deras värme (vännerna, gemenskapen) och deras vasshet i detaljerna, inte minst när det gäller könsroller och sexualitet. Karlsson Rixon skriver in sig och kollegerna i historien i dag och riktar samtidigt uppmärksamheten mot en historieskrivning som uteslutit kvinnorna. Här finns, som i andra verk, en tydligt framlyftande rörelse. De flesta som porträtterats i hennes verk är kvinnor - ja, förutom lastbilschaffisarna och en och annan man.

UTSTÄLLNINGEN VISAR även ett nytt filmverk, gjort i samarbete med Anna Viola Hallberg. Här återkommer personer hon porträtterat tidigare, dels i hemmiljö, dels i stadsmiljöer. Nytt här är att de avporträtterade fått röst, man hör korta utdrag som förstärker en feministisk läsning. Det här är en första presentation av ett större material, och det känns som att arbete återstår innan verket hittar sin riktning.

Annica Karlsson Rixon började som dokumentärfotograf, vände sig sedan från den traditionen och blev del av den generation som slog igenom med en feministiskt och teoretiskt medveten konst i början av 1990-talet. När hon sedan börjar ta sig friheter och flippa ut, som i bilden "Today Tomorrow Forever" där hon figurerar som värsta country & western-stjärnan, ja, då finns alla ingredienser som behöver finnas. Galet fint.

Milou Allerholm, konst@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.